

Îi plăcea locul, mai ales în condițiile în care clădirile fuseseră unite, iar trecerea dintr-una în alta se făcea printr-o ușă generoasă ce permitea deplasarea în voie a proprietarilor și angajaților.

Avery știa ce voia și știa și cum să obțină ceea ce voia, așa că, în mod cert, MacT urma să fie braseria perfectă în care să iei masa și să bei un păhărel, chiar să socializezi, dacă te pricepeai la asta. Ea numea asta o masă bună pentru adulți, cu totul diferit de stilul familial de la Vesta.

Ryder avea o slăbiciune pentru Vesta și avea o slăbiciune și mai mare pentru Pizza Războinicului servită acolo, dar cum, în ultimele luni, Avery îi luase pe toți de cobai pentru rețetele ei, își închipuia că, din când în când, se putea dovedi interesant să ia masa în noul ei local.

Trecu în spațiul deschis și analiză barul. Mai erau multe de făcut, se gândi, dar deja își putea imagina cum urma să arate la final, cu tejgheaua lungă pe care el și frații lui o construiau chiar la fața locului. Esențe de lemn tare, culori puternice, câteva cărămizi decorative pe pereți. Și toate berile la halbă.

Da, nu i-ar fi făcut deloc rău să petreacă puțin timp pe acolo și să închine o bere în cinstea unui lucru bine făcut. Când avea să fie gata, evident.

Auzi voci și traversă înapoi. După ce puse echipa la treabă, se îndreptă către brutărie, să verifice oamenii de acolo. Dacă ar fi avut de ales, și-ar fi pus centura de scule și ar fi trecut la treabă, însă avea o întâlnire programată la noul șantier și deja era în întârziere. Spera ca Owen să fi cumpărat cafea și gogoși și să nu fi uitat autorizația de demolare, însă nu avea de ce să-și facă griji. Pe Owen te puteai baza oricând, chiar în cele mai complicate situații.

Se gândi la Beckett, însurat cu Clare cea Frumoasă, devenit brusc tată a trei copii și acum pe cale să fie tată de gemeni.

Dumnezeule, gemeni! Spera ca entuziasmul apariției celor doi nepoți să o distragă pe Justine de la conceperea unui proiect nou, însă șansele erau foarte mici.

Când intră pe ușile deschise care dădeau înspre St. Paul Street, simți în aer mirosul de cafea. Fără îndoiială, te puteai baza pe Owen.

Luă singurul pahar rămas, cu inițiala „R“ înscrisă cu markerul de către fratele său cel meticulos. Înghiți în sec în momentul în care deschise capacul cutiei cu gogoși, iar câinele lui începu să bată darabana cu coada în podea.

Auzi vocile fraților săi, pe undeva prin vizuina de iepure, dar își luă cafeaua și, după ce-i aruncă lui Dumbass o bucățică de gogoasă cu dulceață, se uită la planurile împrăștiate peste plăcile de furnir și peste caprele de tăiat lemnul. Desigur, le mai văzuse, dar tot erau impresionante. Proiectul lui Beckett o mulțumise din plin pe mama lor. Da, se gândi, era mai bine decât să demoleze clădirea. Era de preferat să repare ce se putea repara și să înlocuiască restul.

Nu i se părea că arată deloc a club de fitness, cel puțin nu-i inspira atmosfera unui loc de felul aceluia pe care el însuși le-ar fi frecventat (cu sac de box și vestiar duhnind a sudoare), dar era o clădire frumoasă. Și se întrevedeau destulă muncă și destule complicații ca să-l pomenească pe Beckett săptămâni la rând, poate luni. Sau chiar ani. Cu toate astea...

Înălțarea și refacerea acoperișului erau o măsură deopotrivă practică și estetică. Înlăturarea copertinei din spre locul de parcare și transformarea ei în dușumea reprezentau o alegere la fel de bună. Lumina avea să inunde clădirea prin ferestrele și ușile cele noi din sticlă. Erau evident necesare, chiar dacă asta însemna să decupeze blocurile groase de beton.

Vestiare elegante, alăturate cabinelor pentru saună. Mîntea lui înclinată spre simplificare era descumpănită, dar trebuia să recunoască, îi plăcea să meargă la saună.

Mușcă din gogoasă, aruncându-i câteva bucățele lui Dumbass, care dădea tot timpul din coadă, și merse

să cerceteze cele două etaje și nivelul tehnic. Frumoasă lucrare, își zise. Beckett avea talent și imaginație din belșug, chiar dacă adesea imaginația lui era o adevărată belea pentru execuția tehnică.

Pe când înmuia gogoșa în cafea, frații lui își făcură apariția din labirint.

- Autorizația de construcție?

- Rezolvată, zise Owen. Bună dimineața și ție.

Ochelarii de soare îi atârnavă pe tricoul imaculat. Dar cum Beckett avea de gând să-l coopteze la demolare, albul orbitor n-avea să dureze prea mult.

- Ți-ai călcat blugii, drăguț?

- Nu. Owen studie gogoșile cu ochii săi liniștiți, albaștri, după care alege una și o rupse în două. Sunt doar curați. Am câteva întâlniri mai târziu.

- Oho, tâticule! râse Ryder.

Beckett rânji și își trecu degetele prin clăia de păr castaniu.

- Băieții vor să-i botezăm Logan și Luke.

- Wolverine și Skywalker, deduse fratele său amuzat. Să amesteci X-Men cu Războiul Stelelor, ce alegere interesantă!

- Mie-mi place. Clare a râs și ea prima dată, apoi ideea a prins. Sunt nume frumoase.

- Bune pentru Wolverine și Skywalker.

- Cred că vom rămâne la ele, ceea ce e-n regulă. Dar tot îmi țiuie urechile, ca după o explozie.

- Doi sunt mai mult ca unul, sublinie Owen. Este vorba de planificare și programare.

- Asta se trage de la vasta ta experiență în domeniul desenelor animate, sau ce? se zbârli Ryder.

- Dar totul se reduce la planificare și programare, se apără Owen. Și, că tot veni vorba, hai să ne uităm peste planuri și grafice, îi îndemnă el scoțându-și telefonul de la curea.

Ryder se hotărî să mai mănânce o gogoșă; cu ajutorul zahărului și grăsimilor avea să suporte mai ușor popoul de detalii. Verificări, autorizații, comenzi și livrări de materiale, evaluări parțiale și finale, lucrări în atelier,

lucrări pe șantier. Le avea pe toate în cap, doar că nu atât de ordonate și de etichetate ca Owen. Știa însă ce și când trebuia făcut, ce oameni să aloce fiecărei lucrări în parte și cât dura fiecare etapă, atât pe interior, cât și pe exterior.

- Mama a început să caute echipamentele pentru sală, anunță Beckett când tăcu Owen. Știi tu, benzi de alergare, biciclete și tot felul de chestii din astea drăguțe.

- Nici nu vreau să mă gândesc. Ryder aruncă o privire în jur. Zidăria era varză, se gândi, la fel și podelele. Varză. Mai era cale lungă până la benzile de alergat, haltere și covorașele de yoga.

- Poate c-ar fi bine să facem un plan în legătură cu parcare, sugeră Owen.

- Ce-i cu parcare?

- Acum, că ne-am lămurit, ar trebui s-o decopertăm, să-i punem canale de scurgere și s-o asfaltăm la loc.

- La naiba. Ryder ar fi vrut să comenteze, măcar asupra principiilor generale, dar era nevoie de blestemata de scurgere. Bine, încuviință el în cele din urmă. Dar nici la asta nu pot să mă gândesc acum.

- Ce-ai în cap?

În loc să răspundă, Ryder se îndepărtă.

- Mi se pare mie, sau e mai afurisit decât de obicei? se miră Owen.

- Greu de zis. Beckett se uită peste desene. O să fie mare belea, mai ales pentru el, dar o să iasă bine.

- Cea mai urâtă clădire din oraș.

- Da, poate să ia premiu pentru asta. Vestea bună este că, orice-am face, va arăta mai bine ca acum. Imediat ce apare containerul pentru moloz, putem să... Se întrerupse când Ryder își făcu apariția cu un baros și o rangă.

- Luați-vă și voi, le zise și, punând ranga deoparte, alese un zid la întâmplare. Balansă barosul. Zgomotul surd al pocniturii sfărâmă zidul în așchii mărunte.

- Containerul... începu Owen.

- E pe drum, nu-i așa? Luându-și elan, Ryder lovi din nou. Conform sfintei tale programări.